

грѣща ги) Азъ съмь Богданъ Николаевичъ. И мене Господь мя избави отъ корабле-
крушеніето. Шеснайсять години вы имахть
загубены. Пѣтувахъ по разны мѣста
да трѣся спокойствіе на умътъ и на сьрдд-
цето си. На мѣсто Богданъ Николаевичъ,
азъ зехъ имято Дулчо. Най-послѣ, предди
три години додохъ тука, гдѣто и останахть.
Самъ, азъ отбѣгвахъ отъ хората. Вый, ва-
шѣтъ образъ, вашта память ся мѣркахъ-
те всякога предъ очи-тѣ ми. Малцинаа,
твърдѣ малцина познайници придобыхть.
Нѣкои отъ тѣхъ мя принудиха презъ де-
несъ да потрѣся утѣшеніе въ нѣкоя новва
и млада съпруга. Като ходихъ въ Одесса
и намѣрихъ къща пуста и безъ чада, азъ
продадохъ всичко и преобърнахъ всич-
кїйтъ си имотець на пары, добрѣ намѣ-
стены. Това было отъ Бога. Азъ си бѣххъ
далъ думата, — но, Божіето провидѣніе
знае какво върши. Елате сега, чада, за-
ведете мя при майка ви.

Грабо, Дулчу.

Този е сынъ ви?

Дулчо.

Да !

Грабо.

Хващамъ вы тогава отъ яката да мми